

Asioilla

Sen päivän salapoliitikko Kiti-
sen Kane oli päättänyt pyhittää
asioiden hoitamiseen. Oli hänel-
lä kyllä aikaa muulloinkin, sillä
näinä aikoina ei salapoliitikolla
ollut mitään selvitetävää. Kaik-
ki selvittivät kaiken itse ja raas-
tupiin asennettiin pyöröovia.

Joka tapauksessa tuntui hie-
nolta pitää asioimispäivä. Pitäisi
käydä pankissa ja katsastuttaa
auto ja tarkistaa veronäyttely.

Kane tiesi, että yksi päivä tus-
kin riittäisi kaikkeen tähän,
mutta hän päätti joka tapauk-
sessa yrittää.

Se alkoi jo pankissa. Kane
huomasi jokaisella kassalla pit-
kät jonot ja mietti, mihin meni-
si. Hän tiesi, että meni hän mi-
hin jonoon tahansa, juuri se ete-
nisi kaikkein hitaimmin.

Ensimmäiselle asiakkaalle nei-
to joutuisi hakemaan juuri sitä
kaavaketta, joka oli kaikkein
kauimmaisessa arkistolaatikossa
kaikkien muiden paperien alla.

Toisen takia pitäisi soittaa
kolmen vartin puhelu jonnekin,
eikä sen rahoja löytyisi sitten-
kään, vaan asiakas marisisi vielä
ainakin kymmenen minuuttia,
kunnes huomaisi, että hän oli
väärässä pankissa.

Kolmas kaivaisi kassistaan
koko suvun viisipennisillä täyte-
tyt säästöpossut laskettaviksi ja
neljäs olisi kassaneidin vanha
tuttu, joka juoruaisi elämäntari-
nansa viideltä viime vuodelta.

Sitten olisi ehkä Kanen vuoro,
mutta silloin alkaisi ruokatunti
ja kassalle ilmestyisi nuoli, joka
osoittaisi viereisen kassan sa-
manlaiseen toisensuuntaiseen
nuoleen.

Mutta Kanen juuri näitä miet-
tiessä tapahtuikin ihme. Vierei-
sen tyhjän luukun taakse il-
maantui tyhjästä herranenkeli,
joka ilmoitti, että tännekin voi
tulla. Kane katsoi säikähtäneenä
ympärilleen, mutta kun kukaan
muu ei aikonut riskeerata paik-
kaansa jonossa, hän siirtyi itse
tyhjälle kassalle. Neito hoiti hän-
nen raha-asiansa puolessa mi-
nuutissa ja kehtasi vielä hymyil-
lä päälle.

Aivan pöllämystyneenä Kane
ajoi katsastuskonttoriin. Hän oli
varannut ajan vasta puolen tun-
nin päähän, ja arveli joutuvansa
odottamaan normaalit kaksi
tuntia sen jälkeenkin.

Mutta ei. Jotakin ihmeellistä
oli ilmassa. Tuskin Kane oli saa-
nut vuorolappunsa, kun jo hän-
nen numeronsa ilmaantui kat-
sastushallin seinään ja ovi avau-
tui houkuttelevasti. Myhäilevä
katsastusmies hyväksyi auton
sellaisenaan, huomauttaen vain,
että vasempi nivelkardaanilur-
tikka oli vähän löysänä, mutta
eiköhän sillä vielä ajele, kun nä-
kyy olevan tuossa yhdessä ren-

kaassakin vielä kulutuspintaa
jäljellä.

Kanen piti istua autossaan pit-
kään, ennenkuin vapina loppui.
Lopulta hän pystyi äärimmäisen
varovasti ja puolittain penke-
reellä ajaen jatkamaan mat-
kaansa verotoimistoon.

Jo ovella hän kuitenkin ka-
vahti takaisin. Vastassa oli pal-
veluhenkinen virkailija, joka
olalle taputellen kysyi, mitä voi-
taisiin oikaista, ettei tarvitsisi ve-
rovalituslautakuntaa ja läänin-
hallitusta ja korkeinta oikeutta
vaivata, kun sattuu tässä ole-
maan juuri sopivasti aikaa.

Kane juoksi hädissään pari
korttelia pysähtymättä ja taak-
seen vilkaisematta, kunnes hu-
masi olevansa viinakaupan koh-
dalla. Nyt piti mennä sinne. Tä-
tä ei enää muuten kestäisi.

Mutta voi. Millään ei ollut
enää mitään väliä. Viinanmyyjä
hymyili. Sitten se alkoi esitellä
innokkaasti uutta kotimaista
viskiä ja tarjosi maistiaisista. Ka-
ne sai vaivoin pidetyksi itsensä
vielä sen verran miehenä, että
tilasi tavallisen annoksensa.

Hänen hermonsä pettivät vas-
ta silloin, kun hän huomasi sek-
kiä kirjoittaessaan ajokortin
jääneen kotiin, mutta myyjän
silti hyväksyvän hänen sosiaali-
turvatunnuksensa mukisematta
sanaakaan. Kane alkoi nauraa
hysterisesti, paiskasi ostamansa
pullon korkealle ilmaan ja hyp-
peli tasakäpälää Alkon lattialla,
joka on sateella liukas.

Ystävällinen henkilökunta tuli
tarjoamaan konjakkiryöppyä
rauhoitukseksi ja kutsui paikalle
palvelevan korttelipoliisin, joka
lepyttävästi puhellen ohjaili Ka-
nen ulkosalle ja tilasi siellä tak-
sin, jottei kotiinkuljetus mustal-
la majalla herättäisi kiusallisesti
naapureiden huomiota. Poliisi-
setä saatteli Kanen kotiportaille
asti ja kyseli vielä, tarvitsisiko
asiakas jotakin ja meneekö nyt
kaikki varmasti hyvin.

Vasta omaan sänkyynsä pääs-
tyään Kane alkoi toipua järkyt-
tyksestään. Hän toipui siitä niin
nopeasti, että säpsähti hereille ja
huokaisi helpotuksesta. Hän ei
ollut sittenkään tullut vielä hul-
laksi, oli vain nähnyt karmea
painajaisunta.